

Byltén I

Předsednictva První Pražské Pedagogické Pivní Peruti
Ročník VI/1 13. prosince 2000 5 Kč

Milí čtenáři,

není to ani 365 dní, co jste měli čest držet v rukou tento výkvět české časopisecké tvorby, a není to ani den co jste v ruce nedrželi půlitr. V tomto čísle zavzpomínáte na akce toho roku sklonku toho minulého. Pokud jste na nich náhodou nebyli, seznáte svou chybu a zjistíte o co jste přišli.

Zároveň bychom vám rádi oznámili, že i přes některé drobné změny v osazenstvu redakce zůstává váš Byltén stále tím, čím byl. To jest bezkonkurenčně nejlepší, nejlevnější a současně neobjektivnější průvodcem po světě zlatavého moku.

Pěkné počteníčko a pochlastáníčko přeje vaše

Redakce

Z OBSAHU

Pod křídly perutě

- 2 Slovo má náčelník
- 3 Opička jen pro zvané
- 6 Kouřimské kouření
- 8 La Strada

Z českých sudů a hájů

- 10 Sovička si přečetla - Osud zapomenutého velikána
- 11 Krátce ze života piva

Kam peří nedolétne

- 12 Vltava 2000
- 16 Stará babička vypravuje
- 17 Za smradem syrečků
- 20 Zajímavosti

Příloha de Byltén

- I Z deníku mladého objevitele
- III Poradna pro mladé informatiky
- IV Vzpomínka na léto

Slovo má náčelník Mým pivařům III

Vážení pivaři,

jsem rád, že jsme se mohli opět v den tak velikého a významného data, kterým 18. 10. bezesporu je, ohlížet zpět do krátké historie našeho Pětipěčka. Náš studentský spolek si stále získává nové sympatizanty i členy. V rámci našeho spolku se odehrávají příjemné kulturní i sportovní akce, které sami o sobě utužují ducha pivního přátelství a pohody. Ovšem s takovýmto rozrůstáním spolku je také spojena jakási obava o jakési vzájemné odcizení. Přestože tuto obavu částečně chápu, domnívám se, že to záleží na přístupu každého člena.

Navíc mě povzbuzuje myšlenka, že nás všechny spojuje pivo a láska Katamahoova. Takže pokud o to budeme sami stát, vždy za sebe zaplatíme svá piva (pokud neplatíme ještě nějaká navíc), a budeme pít svorně, tak věřím, že bude naše Pěťpěček jen neustále vzkvétat.

Katamahoo zaplat' všem, kdož stáli onen památný večer u zrodu myšlenky založení takového spolku.

Ať naši Otcové a Matky zakladatelky stále žijí v dostatku všech skvělých a lahodných nápojů pivních.

Náčelník

Opička jen pro zvané (Chrást 99)

Zasvěcenými debatami, sérií zákulisních intrik a zvýšenou hladinou adrenalinu v krevních oběžích pořadatelů byla zahájena letošní jednání o výjezdové výroční oslavě narozenin naší pivu oddané organizace. Předsednictvo PPPP na svém zasedání týden před akcí

n a k o n e c
rozhodlo o
jmenování
k o m i s e ,
která měla
počet účast-
níků zre-
d u k o v a t
adekvátně k
dostupným
přepřavo-
v a c í m
prostředkům

a kapacitě obveselovacího zařízení v Chrástu. Mordparta složená z tajně volených členů vybírala podle velmi přísných kritérií. Zdá se, že mezi mužskou částí vybraných porotčích upřednostňovali sešlý zjev, alkoholickou netečnost v krvi podlitých očích, řídnuocí či neexistující vlasový porost, aerodynamicky zaoblené a značnou vrstvou izolačního materiálu obalené tělo a schopnost pozřít velké množství piva během krátké doby. Nes-

porným kladem jistě byla i minulé či současná funkce v Předsednictvu a schopnost natáhnout si regulérně oblečené tepláky až ke krku. Z dam pak neúplatní všemocní vybrali především rodičí se intelektuální hvězdy jednoho či mnoha humanitních oborů a osvědčené spolčnice dříve zmíněné nejšťastnější poloviny členstva.

Z obvyklého odjezdového místa - Smíchovského nádraží, jsme měli na cestu vyrazit 15. října ve 4 hodiny. Chytřejší bratr v té

době ještě
j e d i n ě h o
Exnáčelníka
(dosud ži-
jícího) však
se svým
charakteri-
stickým vě-
doucím ús-
m ě v e m
nevzrušeně
přikráčel o
s l a b o u

hodinku později a byl ke svému překvapení potrestán pokutou. Sportovně se ji rozhodl uhradit ještě před odjezdem, rozezlení a dlouhým čekáním znavení pokutující však rafinovaně trest znásobili - z nabízených lahví si vytrvale odmítali zavdat. Nešťastník byl proto nucen ještě během cesty většinu pokuty vypít (a taky podle toho potom vypadal - pozn. aut.). I přes toto zanedbatelné zpoždění dorazili účastníci k osamělé chrástecké hospůdce za

světla a stihli ještě během posledních chvil příjemného podzimního dne odehrát tradiční fotbalové klání. Loňské hřiště však i s brankami zmizelo, zápas se proto podobal spíše terénnímu běhu a mimo virtuální pomezí čáry pak boji ve vysoké trávě.

Po totálním vyčerpání mužstev i přihlížejícího hloučku ctitelů a pasivních hospodských znalců kopané se celá výprava přesunula do vlídných interiérů restauračního objektu. Standardně poklidný začátek slavnosti, přerušovaný občas nepřilíživými projevy funkcionářů, ukončil až příjezd Míry Housky, jeho tatínka a zabitého, naloženého a tepelně zpracovaného pašíka.

Odstupující Předsednictvo a Náčelník se chtěli ještě naposledy ve svých funkcích vytáhnout, uspořádali proto pivní štafetu, jež měla přítomné postarší konzumenty nedlouho po začátku odepsat. Při této organizované veselici vynikla k překvapení všech zejména dámská část soutěžících - zvyhodněná přece jen o nějaké to desetiletí nižším věkovým průměrem. Stále častěji selhávající paměť nám neumožňuje využít vlastních informací o předvedeném výkonu, konstatujeme proto, že exáctu bylo hodně za poměrně krátký čas a zbytek ponechme budoucím perutním historikům a jejich schopnosti pečlivě a obezřetně pracovat se vzpomínkami pamětníků a

jiným pramenným materiálem. Zábava se pomalu rozjížděla, pípy pracovaly na plný výkon a pětipéčkaři se dostávali do provozní teploty. Zhruba v těchto šťastných chvílích řady účastníků rozšířila dvojice již dávno očekávaných bajkerů, hbitě zahájivší likvidaci na první pohled patrného pivního deficitu. Poté byl servírován guláš a proběhlo vyhlášení Pijanů roku. Oficiální část oslav vyvrcholila volbou nového Náčelníka. Stal se jím za všeobecného souhlasu rozvázný, přívětivý, na dlouhé slavnostní projevy si nepotrpící a v oboru přípravy masitých lahůdek obeznamený Míra Houska.

Při této příležitosti jen mimochodem připomeňme, že součástí komplexu otázek, které před novým Předsednictvem stojí, by měla být i zanedbatelná malíčkovost - odměňování přispěvatelů Byltěnu. Ne snad, že by každý, kdo obrozující se periodikum zásobuje články, měl být odměněn, je však nutné spravedlivě přihlížet k zásluhám. V dnešních dobách, jak známo, se nežije lehce a šunčička, klobásky, kotletky, gulášek, tlačenka, nebo alespoň věnec vuřtíčeků nikdy neurazí...

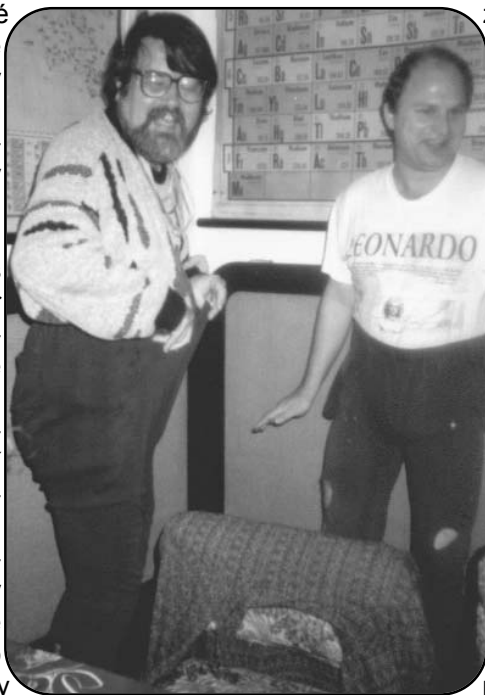
Vhodný Náčelník byl zvolen a rozjaření účastníci pijatyky vyrazili k pečlivě připravenému ohňostroji. Po dlouhou půlhodinu se do přilehlých polí a luk ozývaly jen obdivné výkřiky a jásot: "červená... hééézkýý... zelená...

jééé...", občas ostře přerušovaná ohlušujícími výkřiky popálených a smrtelným chroptěním ještě o trochu méně šťastných amatérských pyrotechniků. Teprve po skončení nevšední podívané však zábava nabrala maximální obrátky. Bezkonkurenčně nejúspěšnější kulturním zážitkem

oslav bylo defilé vítězů soutěže "Mokrý teplák 99", během něhož své nejstarší modely předvedli skuteční mistři oboru - Tomáš Mikeska, Petr Čornej a Vít Vlnas. Svůdné křivky urostlých těl všech tří protagonistů vlnící se v až neuvěřitelných tanečních figurách nemohly nechat dychtivé obecenstvo chladným. Houfy

fanynek a překvapivě i fanoušků se v extatickém vytržení vrhaly na improvizované taneční pódium a Vítovy tepláky se po odeznění první a nejstrašnější vlny vášní příliš nelišily od erotických sítovaných punčoch nočních sociálních pracovníků. Poté byl restaurační sál proměněn na taneční parket. Hladina krve v alkoholu zdravě klesala, mozkovně

křepčících, sedících i ležících rezonovaly v rytmu hitů většinou starších než jedno desetiletí a ti nejmělejší se rozhodli splnit Blančino tajné přání, jež před zahájením oslav neprozřetelně vyřkla. V brzkých ranních hodinách pak reprodukováná hudební produkce výrazně zpomalila a

ztichla a oči z b y l ý c h ploužících stále častěji akomodovaly na nekonečno. Kolem čtvrté hodiny začaly tuhnout i skupinky nejvytrvalejších a do hloubky temné noci i d é m o n e m alkoholu posedlých duší usedal klid a mír. Čest organizace uhájila jen hrstka nejnездolatelnějších notorů, která v čele s kaplanem Majklem radostně přivítala první ranní paprsky nadcházejícího dne.

Hned v jeho úvodu se výrazně prosadila v daném věkovém složení poměrně mladá akvizice pětipěčka - Jerzy. Během krátké doby si z nepochopitelných důvodů udělil hned několikrát za sebou chlazenou žlutou kartu s citrónem a celkem spolehlivě

jako první z přítomných oživil roztomilé zvířátko na svém krčku do formy z předchozího dne. Poněkud volnějším tempem jej napodobili i další kolegové, takže kolem jedenácté hodiny byla naprostá většina účastníků opět v optimální náladě. Po zaplacení útraty jsme pak za zpěvu oblíbených písní a veselého hlalu vyrazili na Zvíkov.

Zlatavé listí dobarvované tlumenou sluneční září provázelo příchozí na cestě k hradu. Prohlídku organizovala s nevšední rutinou zkušená průvodkyně Blanka. Dokonale všechny přítomné přesvědčila o svých pedagogických i řečnických kvalitách. Její hlas plynule přecházel z klidné, vyrovnané polohy přes tóny důrazně výstražné po nefalšovaně hysterickou fistuli, takže prakticky nikdo nebyl schopen věnovat pozornost obsahu výkladu. Po skončení jejího vpravdě divadelního kusu se již opět lehce unavení účastníci přesunuli do nedalekého kiosku, aby doplnili zásoby tekutin. Akce se pomalu chýlila ke konci, její opravdový závěr se však odehrál až v nedalekém hotelu nad vodami Orlické přehrady za kýčovitě barvotiskového pozadí již chladného slunečného dne.

Perut' je zase o rok starší - takže co jí do posledního předškolního léta přát? Snad ... na zdraví?

-tmp-

Námět: T. M.
Scénář: T. P.

KOUŘIM 2000 aneb bylo nás pět

Jestli si někdo z obyvatel Kouřimi vzpomněl na naší loňskou návštěvu, byl možná rád, že se nás na Kouřimské kouření 2000 sjela jen hrstka. Brzy však všichni poznali, že se v očekávání klidného víkendu poněkud unáhli. Bylo nás pět, jako v jedné knížce, ale do života poklidného městečka jsme vnesli více chaosu, než filmový štáb, který se před pár lety tuto Poláčkovu knihu rozhodl ve stejných ulicích zfilmovat.

V pátek 28. května 2000 jsme opustili zahrádku U Kotvy i jiné pražské putyky, a České dráhy nás ještě téhož dne dopravily do Kouřimi. Vyzvedli jsme si klíče od tělocvičny, kde budeme spát, na náměstí nakoupili kuřivo a za chvíli jsme už seděli v restauraci Na Střelnici, kde se letos měla naše merenda konat. Hostinský byl veselá kopa, přivítání vypadalo asi takto:

MY: "Pane vrchní! Šest piv, a dali byste si něco k jídlu. Přijeli jsme z daleka a chceme pařit a..."

VÝČEPNÍ: "Ale jasně! Drškovou hned a tlačenu mezi dveřma."

Pak se tvář číšníková rozzářila, a my poznali, že jsme si padli do oka: on vycítil kšeft, a my jsme za chvíli nasávali vůni speciality kuchyně. Ta hospoda byla ráj na zemi (pivo za osum a panák rumu za pět), pravda, točili Nymburk, ale brzy jsme si zvykli. Nálada nabírala grády a odškrtavali jsme jeden bod programu za druhým. Vykouřili jsme dýmku míru, zasoutěžili jsme si o nejdelší popel na doutníku a na cigáru a začali jsme se bratříčkovat se štamgasty. Když se pak blížila složitá procedura placení, rozhodl se nás jeden z hostů zvát na panáky, které si vždycky nechal připsat k sobě na sekeru.

Fernetová smršť nebrala konce, proto jsme do sportovní haly dorazili pozdě v noci unavení, v opravdu velkolepé náladě. V tělocvičně byla tma, a nám se dlouho nedařilo najít vypínač. Hostinský nám na cestu načepoval pár piv do PET-lahví, takže zábava mohla nerušeně pokračovat dále. Nejlepší si všechno pamatuje Jerzy: ...párty pokračovala hrou na opice a mou rozmluvou s Bohem. A protože vládce nebes nehodlal sestoupit na zem, zaskákat si s námi z rypstolí a dopít zbytek piva (což jsem ráno musel udělat sám), odešli jsme spát.

Ráno jsme se dozvěděli, že ne o všem, co se tu noc událo, víme. Dejme opět slovo Jerzemu: Nečekaně brzo ráno, asi v 9 hodin, mě probudila ranní kocov-

ina a vyšel jsem ven na cigaretu. Zde mě zastavila jakási paní. V pivním oparu jsem ještě nedokázal vnímat její tvar, až později mi kamarádi vysvětlili, že to byla žena majitele haly. S ní jsem vedl tento rozhovor:

JÁ: "Dobrý den."

PANÍ: "Dobrý! V kolik ste prosimvás přišli!"

JÁ: "Nevím."

PANÍ: "A byl tu někdo před vámi?"

JÁ: "Nevím."

PANÍ: "A kdo rozsvěcel světla?"

JÁ: "Nevím."

PANÍ: "A kde je ten, co vás vede!"

JÁ: "Já nevím. Asi někde vevnitř."

Teprve později jsem se dozvěděl, že někdo v opilosti zmáčknul chybný vypínač, a tak jsme celou noc spali s osvětleným hřištěm.

Sbalili jsme si proto věci, a šli jsme zaplatit proud, který halogenové výbojky (shodou okolností namířené do oken domku paní starostky) propálily při nočním "turnaji". Ještě nám nějaké peníze zbyly, takže jsme skočili koupit chlast, aby se akce mohla rozjet nanovo. Chvilí se nic moc nedělo. Jen Jerzy popil před samoškou s místním trestancem. Ten tam předtím vedl zajímavý rozhovor s jednou zdejší slečnou. Nemůžeme vás o něj ochudit:

ON: "Čau, dlouho sem tě neviděl!"

ONA: "Já tebe taky ne."

ON: "No, to víš, já měl teď kratší pauzu! Byl sem pryč."

ONA: "A kde?"

ON: "Ve vazbě. Koukam, že máš dítě. S kým?"

ONA: "Já ti ani nevím. Čau."

ON: "Tak čau."

Vzápětí jsme si vyslechli záhadné hlášení místního rozhlasu: "Pozor hlášení! Žádáme chovatele holubů, aby si zabezpečili své chovy! Opakují... ." Rozhlasová výzva ještě doznívala, když se ozvaly první výstřely. Nevěnovali jsme tomu pozornost, v klidu jsme si prohlíželi městské hradby, a teprve u kostela sv. Štěpána jsme poznali, kdo střílí. Stál tam ten chlap, co nám včera platil panáky, v ruce měl pušku, a po ní se mu sápal Jerzy a prosil: "Puč mi to, já jenom vyděsím ty důchodce!" Nepůjčil mu nic. Ještě jsme trošičku zažertovali na náměstí, mírně se opili a vyrazili do Prahy.

Někteří občané se s námi loučili těžce. Třeba pan hostinský, ten nám dlouho mával z okna a volal: "Děťáčka, klidně se zase vraťte...!"

DĚTI Z KOUŘOVÉ HORY

LA STRADA

V pátek 31. dubna posledního roku tisíciletí bylo v Sudetenlandu pošmourno, überall lag Schnee - řečeno slovy krajového

klasika, a nic nenasvědčovalo tomu, že místní dosud žijící členové Sudetendeutsche Partei budou svědky největší pitky od oslavy vítězství v bitvě u Vjazmy. Tentokrát však nepoteče ukořistěná vodka...

"Sakra, kde je ta Jakutská, nebo snad Čečensko - ingušská...?" nadával jsem s plným kletrem na zádech a s krosnou v ruce. Nehledal jsem však autonomní oblasti Ruské federace, ale bydliště jednoho známého pražského lékaře. Nebyl jsem nemocný, no, on má vlastně trochu jinou specializaci, takže by mi stejně nepomohl, nýbrž od jeho příbytku se konal odjezd na chatu chlápka řečeného (pa)Řízek, nebo také Majkl, nebo také Stygg Pohlavsson (podle přílby s rohy), nebo také, ale to sem nebudu tahat. Prostě jsme nasedli do Lady Niva (ano, i tento vehíkl se dá náhodou a jen za zcela jasného počasí spatřit na našich silnicích) a frčeli na daču. Po příjezdu po komunikaci, kam se stěží vešlo jedno auto, naštěstí Niva je terénní, jsme zjistili, že sudy nedorazily. Franta se zapomněl v Reichenbergu. Jé, já vám to vlastně neřekl - my jsme tam jeli chlastat. Co nám padne v osudí jsme tedy prozatím nezjistili, ale jali jsme se prozkoumávat blízkou hospodu, lidově nazývanou "U Sudet'áka". Cestou kolem ní na chatu, v níž ještě nebyly ty sudy, jsme z okénka pokřikovali směrem k hrázděné-

mu domu, spíše připomínajícímu scénérii z východních Prus než malebný český Tanwald, a jeho obyvateli - výčepnímu - provoznímu - majiteli v jedné osobě, zvedající při tom pravice: "Ukaž, jak máš velkého psa !!" Jak vysoko jsme je zvedali, a bylo to požehnaně vysoko, tak velký vlčák tam skutečně byl. A vůbec nejevil zájem pustit nás dovnitř. MUDr. Tůma se tedy musel přestrojit a pes zvedl pravou přední a zacouval. Po pár pivech dorazil zbytek budoucího osazenstva chaty a my se mohli tedy vydat k našemu pro nadcházející víkend velmi příjemnému domovu. Noc měla standardní průběh a tuším, že jeden sud se tehdy najednou z ničeho nic vypařil. Ráno zůstali na chatě je ti nejotrlejší a pokračovali v krasojízdě. Nebo až v tuhle chvíli se ten sud vypařil ? Těraz už neviem...

Zlatý hřeb soboty měl přijít až v hospodě "U Sudet'áka" večer. Koukali jsme na hokej, všichni ti hajzlové fandili Litvínovu a ne Spartě, a pak nedal Reichel penaltu a nás pár (byli jsme skutečně dva) spart'anů jsme mohli začít slavit. Ostatní slavili také, protože důvod se vždycky najde. Tipuji si, že tenkrát se slavil buď apríl nebo VŘSR.

V neděli ráno bylo příjemně, svítilo sluníčko a já rozespale vylezl ven, kde jsem spatřil scénu, nad jejíž režii by závistivě spadla čelist i Fellinimu. Na silnici stál SUD. Uprostřed. A kolem

seděla parta vožralů, střídajících pivo a panáky. Neodolal jsem a k tomuto společenstvu, s již po ránu inteligentně vyhlížejícími obličejí, si přisedl. Zřejmě v návaznosti na sobotní společenskou hru "Člověče napij se", při níž účastníci vydávali zvuky ne nepodobné přiletu Prasoidu - tím vyhrávám panáka za Kvíz v předminulém Byltěnu s otázkou o tělesu pohybujícím se mezi hvězdným prostorem -

Šíša vymyslel hru, ve které se prohlásil za Pána jeskyně a šla by vám přiblížit s podtitulem "Člověče nenapiješ se". Obětí Šíšových veskrze zvrhlých choutek se stal Majkl. Pivo bylo Majklovi Pánem jeskyně odneseno na nedostupné místo asi patnáct metrů po silnici, kam se s trochou štěstí dopraví i novorozeně, bylo odloženo do potůčku, kam jsem byl po chvíli odložen i já, se slovy: "... aby se vychladilo..." a malý skřet pobíhal okolo: "...osmý level, osmý level...", měl v ruce klacík a míchaje s ním nebohého pivsoně: "...aby ti, Řízku, nespadla pěna...", ďábelsky se šklebil. Ano, věřte křest'anům - peklo existuje.

Samozřejmě, že při blokování jedné ze dvou příjezdových komunikací do Josefova Dolu, nás musel při našich veselých hrátkách někdo vyrušit - opět viz. případné foto. Uhnuli jsme však jen jednou, ostatní si přisedli, jak dřevorubci, tak například babička

ročník 1909. Bohužel v této nejveselejší části dýchánku jsem odešel ksichtem do potůčku a zbytek znám jen z vyprávění, případně po vyprchání lyzolu, který vydával Tůmič za červené víno, z mého organismu. Nicméně se odehrávaly další zábavné činnosti, jako ježdění po zadku a válení sudů, tentokrát však ne těch KEGů, ale lidí z kopce po hlíně a sněhu a podobně. Pak jsme museli odjet. Cesta byla, jak si dovedete představit, také velmi veselá a pak najednou chlastačka skončila. Jakoby nic se všichni rozprchlí domů a začali si do svých diářů čmárat pitný režim pro příští týden.

Doc. Malý

Klub na ochranu ošklivých mužů

Anglie je zemí klubů nerůznějších druhů. Nedávno byl však v Londýně založen klub rázu vpravdě ojedinělého: Klub na ochranu ošklivých mužů. Nezařadili ho mužové, v každém muži je přece jen troška ješitnosti a přemnohý by se rozpokoval vstupem do klubu zařadit se sám mezi ošklivé - nýbrž asi 500 anglických žen.

Jde o to, aby mužové, jichž nebe neobdařilo krásou,

kteří však mají jiné sympatické vlastnosti, vzati byli do ochrany proti mužům hezkým. Hezký muž dobývá všude - a mezi ženským světem zvláště - snadných vítězství. Stává se domýšlivým nestálým a zhýčkaným, téká od jedné ženy k druhé, zanechává za sebou zklamané ženské duše, které se daly zlákat jeho zevnějškem.

Zatím oškliví mužové sklízeli samé neúspěchy. ve společnosti, která přeceňuje zevnějšek, nemohou se uplatnit, stávají se uzavřenými a zatrpklými. Mohou ženě nabídnout snad dobré srdce, ryzí charakter, ale v dnešní povrchní době nenalézají u žen porozumění, ač jako manželé jsou mnohem spolehlivější a věrnější, nežli zhýčkaní a domýšliví fešáci, čili po pražsku řečeno, hezouni...

Kdo nevěří, ať tam běží, jak jsme koupili, tak prodáváme. Každá theorie je šedá, v theorii se to hezky škatulkuje, v životě to vypadá často podstatně jinak. Ale není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu a to zajisté platí i o uvedeném klubu na ochranu ošklivých mužů a jeho sympatickém účelu.

LI 1930, č. 62, s. 4, 15. 3.;
nepodepsáno

Životní moudrost

HOST DO DOMU, SYN PRO LAHEV

Ze života piva

Kronika tisíciletí

Významný den české historie s příchutí zlatavého moku. V roce 1842 (5.10.) stočil Měšťanský pivovar v Plzni první várku nového typu piva nazvaného Pilsner Urquell.

(Blesk 5.10. 2000)

CO NOVÉHO V PIVOVARU

Strakonice - V laboratořích pivovaru se připravuje nové dvanáctistupňové pivo - polotmavý světlý ležák s patřičným přívlastkem staročeský. Je připravováno podle původních receptur a vyniká jemnou jalovcovou hořčinou, příjemnou nasládlostí bezinek a zářivým červenajícím zbarvením. Je známo, že jalovec příznivě ovlivňuje chuť k jídlu a bezinkový extrakt podporuje přirozenou obranyschopnost organismu proti nachlazení. Tato novinka obohatí trh krátce před vánočními svátky. Společně s přípravou tohoto výrobku byly zadány do tisku i nové etikety, které **Staročeský ležák** ze Strakonice viditelně označí.

(Listy Strakonicka 30.10. 2000)

Pivní popobíhání

Přesně devatenáct chlapíků, kteří se ve starých rakousko-uherských vojenských uniformách vyrobili včera odpoledne na pražském Pohořelci, mělo úkol, který by na svá bedra zajistě rád vzal leckterý z přihlížejících tatíků od rodin. V rámci 7. ročníku Obnoveného memoriálu Matěje Kuděje tříčlenné hlídky ve "švejkovských" mundúrech proběhly trasu s devíti typickými českými pivnicemi. V každé z nich musela hlídka zkonzumovat dvě piva anebo stejný počet panáků libovolné kořalky. Posílení pivních tradic českého národa bylo skutečně s noblesou, která měla i mezinárodní dopad. Dva "pivní popobíhači" byli totiž z Velké Británie a večer se prý s ostatními účastníky bez problémů domluvili česky.

(Nedělní Blesk 22.10. 2000)

Světový rekord v hodu tákem

PLZEŇ - Nultého ročníku PilsnerFestu, který navázal na dříve pořádané Dny piva a pořádaného plzeňským pivovarem uplynulý pátek a sobotu, se zúčastnilo 7200 lidí. "V obřím megastanu se vypilo 25 hektolitřů piva, exkurze ve výrobních provozech absolvovaly tři tisíce lidí. Na nádvoří pivovaru byl v režii agentury Dobrý den z Pelhřimova ustaven světový rekord v hodu pivním tákem do dálky. Vítězem soutěže se stal výkonem 24,8 metru 22 letý Václav Lintner z Chomutova, který obdržel speciální korbel na dva litry piva.

(Haló noviny 11.10.2000)

Na posezení vypil padesát piv

OPAVA. Neuvěřitelný výkon v podobě padesátí vypitých piv během dvaceti čtyř hodin podal během uplynulého víkendu na Pivních slavnostech opavského pivovaru Zlatovar třicetiletý Petr Matonoha ze Služovic. V soutěži, která měla jasná pravidla - borci museli během každé hodiny vypít alespoň jedno pivo a nesměli usnout - změnilo síly osm soutěžících. Nedělního odpoledne a výhry v podobě bečky piva a selete se však dočkal právě Matonoha. Ten neváhal a svou cestu za vítězstvím uzavřel "exnutím" tupláku zlatovaru přímo před stovkami návštěvníků.

(Naše Opavsko 29.09.2000)

FERNET PIVO

jako světovou novinku včera v prostorách Ústeckých pivovaru pokřtil generální ředitel akciové společnosti Drinks Union (DU). Zároveň s ním DU na trh uvede lahvové Lemon pivo s příchutí citrónu. Obě piva jsou součástí kolekce Zlatopramen New face určené především mladým konzumentům a ženám. Pivovar tak hodlá čelit poklesu spotřeby klasického piva v České republice.

(Ústecký kraj 07.11.2000)

Ne všechny uvedené příspěvky vyjadřují souhlasné stanovisko redakce!!

**Vltava 2000
aneb
stručný výťah z lodního
deníku zadáka Kozy**

Ač už nám začal nový školní rok a za okny již pomalu začíná broukat Meluzína, věnujme něžnou vzpomínku těm blahým dobám před zkouškami, tomu krásnému času jarních exkurzí.

Já jsem měl to štěstí, že jsem se protlačil na exkurzi vedenou známým sportsmanem Mgr. Kalouskem, kterýžto borec pro nás připravil vzrušující dobrodružství - sjezd divokého úseku Vltavy (Vyšší Brod - Boršov) jen tak, bez jakýchkoliv podpůrných vozidel a plavidel alespoň středního výtlaku. Už při odjezdu z Prahy se pan Kalousek projevil jako drsný muž na svém místě a to, když nás, děti civilizace, svým osobitým způsobem seznámil ze zásadami přežití v divočině. Ze zásad mi hlavně utkvělo pravidlo že, cituji: *"Kdo se meje, ten se cvakne"*, čímž nám nevědomky vysvětlil původ známého oděru zálesáků. Rovněž nás překvapila nehraná chladnokrevnost našeho vůdce, když nám sdělil, aniž jeho samotného se to nějak dotklo, že nás pravděpodobně navštíví obávaný přízrak středního Povltaví, Frank Parkan [frenk pér:ken] nejtvrďší ze všech traperů, domorodci na obou březích nazývaný Velká vlna, Zlý ďáblův bratr a Šedý losos.

Po příjezdu do Vyššího Brodu jsme připravili lodě na cestu a po modlitbě k svatému Mikuláši, patronu plavců, v místním klášteře, jsme

konečně vyrazily. Dále už pokračují autentickými záznamy z deníku.

Pondělí 15. května - Už vyplouvá loď John B - první kontakt s domorodci proběhl skvěle, dopoledne jsme strávili prohlídkou osady, jejich chatrč suplující občerstvovací zařízení byla ucházející a s minimem obtížného hmyzu, v tuto dobu byla poloprázdná muži byli patrně na lovu, takže bližší styky jsme nenavázali. Krátce po poledni Mgr. Kalousek velí spustit loď do proudu a vyrážíme. Už první peřeji nastává boj o holý život, naše kvalitní loď dělané z nejlepší kanadské kůry nám byly zaměněny za nekvalitní české laminátky plné krys a děr. Bojujeme s proudem i vlastní malomyslností. Dalším oříškem jsou zákeřné prahy v Herbertově, zde si řeka vybírá první oběti, naše soudružka Irena mizí ve vlnách, za zákrtem se však opět objevuje a zbytek úseku hrdinně doplouvá na barelu. Jaká to žena. Zbytek cesty, až na několik předčasných vystoupení (Lída, Martin) vprostřed proudu, probíhá v klidu. Kotvíme v osadě s barským názvem Rožmberk, posilujeme se kvasem a zpěvem sborových písní. První noc v divočině pod hvězdami.

Úterý 16. května - ...my pluli dál a dál - ráno bylo krušné, pocit odloučení od domova jsem však rychle překonal a pamětliv

Kalouskových rad jsem se pečlivě vyhnul ranní hygieně. Dopoledne jsme strávili tím, že jsme navštívili výstavné sídlo místního potentáta. Sadistický správce panství nás nalákal na prohlídku mučírny a pak na nás drahnou dobu zkoušel jednotlivé nástroje. Já osobně jsem byl trápen nasazením housliček a ohrožován Šmejkmem s popravčí sekerou. Seriozní cestovatel a chová se jako malé dítě.

ženy pláčí a muži se křečovitě smějí. Nejhorší případy bereme do vleku. Propust pod papírnou se stává vysvobozením. Doplováme do Nového Spolí těsně před Krumlovem. Slavíme návrat do civilizace a vítězství našich v hokeji. Nervové vypětí členů výpravy a počínající ponorková nemoc po hodinách strávených v divočině, se začíná projevovat rostoucím množstvím alkoholu,

Opouštíme Rožmberk a odrážíme. Naším cílem je Český Krumlov ostrov civilizace. Cesta se stává zkouškou naší vůle, musíme překonat obřími olej ve Větrní. Na prudkém žáru se mi kalí vědomí, loď se šine rozpálenou hladinou a myriády hmyzu sají krev i zbytky soudnosti, pozoruji, že na ostatních člunech někteří členové posádky propadají tropickému šílenství

bojím se, že to poroste. Usínám zmožen.

Středa 17. května - ...kocábku náram, náram... - Krumlov byl nádherný na půvaby tohoto města mi však daly zapomenout strasti nadcházejícího úseku, čekala nás pověstná Satanova tlama pod zámek, veřejnosti známá jako propust Jelení lávka. Řev vod byl slyšet již na půl míle

dopředu, pak se náhle objevila zpěněná ústa brány do pekel - můj bože - loď za lodí a posádka za posádkou v ní mizí, kolik neohrožených mužů a žen si toto šílenství vyžádá. Vplul jsem dovnitř, háček omdlel hrůzou a mě oslepila vodní tříšť a ohlušil rachot vln, pak se nebe zatmělo a plivaje vodu a drobné korýše jsem se vynořil pár sáhů za propustí. Ztráty byly obrovské téměř nikdo neproplul bez úhony, vlhčí ale šťastní jsme se vydali dál směr Zlatá Koruna. K večeru jsme postavili tábor a chystali jsme večeři, když jsme si všimli opodál stojícího muže, který nás zavile pozoroval a občas si opovrhlivě odplivl. Byl oděn do kabátu z vlčí kůže a širák měl stažen do čela, přesto z pod něj vykukovaly prameny šedivých vrkočů - Šedý losos Frank. Na půl úst pozdravil našeho vůdce, jež byl polichocen pozorností velkého zálesáka a utrousil několik poznámek na naši adresu, z nichž uvádím alespoň : zelenáči, svoloč a suchozemské krysy. Přesto nás vzal pod svou ochranu a zavedl nás do místního saloonu, kde byl tak drsný bar-

man, že nás úplně ignoroval, bavě se čištěním svých brýlí a sestřelováním much z půllitrů. Na Frankův příchod však reagovat musel a nakonec nás obsloužil. Frank nám poté předvedl jak zálesák whisky zahání chmury a naučil nás písničkě oslavující drsnou přírodu, pamatuji si hlavně tu o Ještěřici a Sokolících, kterou prozpěvoval procitěným barytonem, kterého bych se u syna divočiny nenadal. Usnul jsem opět zmožen.

Čtvrtek 18. května - ...když šedý losos táhne přejí... - ráno bylo jasné a temnotu večera toho jitra nic nevěštilo. S rozbřeskem dorazili Frankovi soudruzi v divočině, z nichž nejvýraznější byl Joe Bax [džoubeks], pro svou fortelnou postavu nazývaný Tlustý Joey. Domluvili se s Frankem, že budou pokračovat po břehu, zatímco Frank nás provede peřejemi až k Fort Dívčí Kámen, kde rozbijeme tábor. Po prohlídce pevnosti a výkladu o jejím významu v boji proti domorodcům, jsme se odebrali do saloonu pod kopcem a jelikož se blížil již závěr naší cesty, řekly jsme si, že by to bylo hodno oslavy. Náš vůd-

ce, Losos Frank i Tlustý Joey souhlasili, poté vypuklo všeobecné jamboree, které si zaslouží bližší popis.

17.00 - začínáme, popíjí se pivo a nejsme dosud všichni, řeč se točí kolem smysluplných témat.

18.30 - postupně přichází zbytek výpravy, místnost se plní, pozoruji, že náš kolektiv vstřebal i ostatní hosty v lokále, před chvílí jsem si připíjel s kýmisi z Bavor.

20.00 - teď už tu jsou všichni, je tu plno jsme nuceni se tisknout na své spolustolovníky, venku se stmívá, účtenky modrají a tváře rudnou. Po vydatné večeři náčelnická suita objednává kávu a rakvičku a jme se předvádět popotopení Titaniku, debata se začíná točit kolem toho je - li někdo tady stižen botulinismem, či není.

21.15 - vytahuje se kytara a přestávají se počítat čárky, stoly se barví do bílé, červené a zelené. Frank mizí bez povšimnutí.

22.03 - první pokus o vyhození stran personálu, neúspěšný. Tak se jenom střídají servírky. Náš vůdce (Mgr. Kalousek) zkouší inhalovat listy tabáku jak to viděl u indiánů, příliš se mu to nedaří.

22.24. - shánka po Frankovi, Joey oznamuje, že neznámý vyvrhel uzamkl Franka na záchodě, Náš vůdce ho přes dveře uklidňuje, protože hrozí demolicí objektu.

22.38 - Frank vyhrožuje soudem a šerifem, ukazuje se, že ho

zamkl Joey, čímž nám předvedl kanadský žert v praxi.

22.43 - Frank osvobozen, odsedá si od náčelníků a přisedá k nám, hlahol od jednotlivých stolů přerůstá ve společný řev písní

23.18 - Ještěřice, Sokolíci, Frankie Dlouhán, Ještěřice, Černý muž, Hej Slované, Ještěřice a Ještěřice

00.23 - druhý pokus o vyhození, úspěšný, každý platí na co si pamatuje, vrávoráme ven, Lída prohlašuje, že bezpečně pozná cestu do tábora, ačkoliv druhý den tvrdí že šla jen tak a my se jí drželi. Kdosi napadl Martina a mrštil jím na klády, myslím že to byl Šmejka a Olí, ale nevím proč.

01.05. - jsme v táboře posmívám se Frankovi a on mi na oplátku spílá, Vůdce je vržen do kopřiv, kde předstírá smrt po návrhu na pohřeb do vody prchá a mizí ve tmě, kdosi pje, kdosi jí a někdo se válí, zvedám se a jdu spát - můj bože, zase zmožen.

Pátek 18. května - ...v dáli za horama... - druhý den ráno dojíždíme do Boršova, nakládáme lodě a vracíme se do civilizace, sbohem divočino nezměnili jsme tě, ale ty jsi změnila nás.

Luboš "Koza" Tanzmann

Stará babička vypravuje ...

Jó, děti, to bylo tenkrát na Moravě, víno, ženy, zpěv, ale neboj Pavlíku, i může jsme tam měli ... jo, jo, děti moje, teď, když už mi stáří ohnulo záda zšedly vlasy a zesláb zrak, teď vzpomínám se slzou v oku a exkurzi po jižní Moravě, kde jsme tenkrát, coby studentíci neposední běhali jako kamzíci po Pálavě, v údolí Dyje, a dokonce děti, dokonce i do Rakouska jsme zajeli ... na krásném modrém Dunaji ... Co jsi říkal Honzíku? Nepřekřikujte se, děti, cože, do hospody? Ale ne, v hospodách jsme nebyli, no, ne že by jsme tam nechtěli, ale to víš, šla se tenkrát túra, a když se došlo do cíle, tak jsme zase museli odjet jinam. Na stojáka jsme do sebe hodili malý pivo ... Proč, ptáte se. No to já nevím, to by ses Honzíku, musel tenkrát zeptat takovýho toho, no ... psal vo husitech ... dóca nebo prófa, podívejte se potom do encyklopedie támhle na polici. Cože? Ale ne, on nebyl abstinent, jenom dodržoval plán, víš, to se tak dřív dělalo, no sto, i na stodvacet procent, třeba. A večer? Večer jsme plavali v přehradě, zahráli na kytaru, něco málo popili, no a pak jsme jenom únavou padli do spacáků ... Kde jsou ty časy ... No to víte, taky tam byli takoví, co pili až do rána. Třeba ten děda odvedle, ten s těma dlouhýma vlasama a s takovou podivnou koženou bundou, Šotouš se jmenuje, to byl děti tenkrát junák, ten vám vydržel týden nespát.

A dál? Jihlava, Třebíč, Bítov, Lednice, Mikulov, Hardeg, Znojmo, no paměť už mi tolik neslouží, to víte, už to není, co to bývalo. Proč? Ale Petříku, vždyť vás to určitě učili ve škole, jaký buňky zabíjí alkohol. Ale byly to tenkrát časy ...

Babička

U doktora

“Tak kde vás píchá babi?”
“Ve stodole, pane doktore,.....
ve stodole....”

Za smradem syrečků (absolventská exkurze 2000)

V ranních hodinách čtvrtečního rána 17. srpna se počala na tradičním místě odjezdů na Smíchovském nádraží scházet podzřelá skupina osob. Na bližší pohled však bylo zřejmé, že zase vyráží na chlastací zájezd PPPPP. Oslabení o několik stálých opor (například Josého, ale toho jsme se měli dočkat...), přesto paradoxně v plné síle. Tentokrát se terčem pivního teroru měla stát Haná. No, a znáte tu písničku: "Haná, Haná,....!" Jak již je slyšet ze slov citovaného songu, není cesta do těchto končin záležitostí na půl hodiny. Nicméně jsme vyrazili na Brno a Kroměříž. S postupujícím časem narůstalo také neuvěřitelné vedro, jež úplně svažovalo naše žíznivá hrdla. Po shlédnutí

Rízkoři vlezlo na mozek šílené vedro a s výkřiky: "Hare Rama" zmateně pobíhá po prostějovském náměstí

kroměřížského zámku, spojeného s fundovaným výkladem slečny průvodkyně, k němuž si pan docent

Vlnas neodpustil několik mírných korektur (průvodkyni jsme pak museli utěšovat tím, že onen přilešatělý pán je pouhopouhý řidič), se náš autobus (bezpečně vedený k další zastávce jiným panem řidičem) přes Předmostí u Přerova, jámu s lovci mamutů a Helfštýn dostal do Potštátu, kde jsme se ubytovali. Po večeri začala mírná degustace sudů, která se protáhla do časných ranních hodin, při níž se chopil pípy mgr. Ferstl a dokazoval, že kromě regionalistiky by mohl vést i Úvod pro pingly, kterak se vzorně starat o zákazníky. Střízlivého nás totiž nikoho nedostali.

Druhý den byl vyhrazen městu "piva" Litovli a po ní krátké procházce ze záku v Náměšti do Laškova a do hospůdky rodiny Pytlíčků. Mnohem více zážitků jsme i však měli užít den příští: v

Prostějově totiž kaplan PPPPP přibral ke své funkci podobný post u kršňáků(!!!) a

protančil s nimi celé náměstí, několik nás zblbnul s sebou, až nám místní domlouvali: "Nenechte se zblbnout!"

Po obhlídce objektu zámku v Plumlově nás čekal zámek další - tentokrát Tovačov. Zatímco dívky obdivovaly prý pěkného průvodce, došlo k události, jež u několika z nás úplně převrátila vnímání životních hodnot. Nejednalo se ale o kršňáky, i když Majkl u toho byl taky, nýbrž povzbuzení vedrem a nepříliš dobrým místním pivem jsme dospěli v cukrárně k názoru, že bude nejlepší změnit stát. Rozhodnutí padlo na Ba-

vorsko. Koupili jsme si tedy pár jízdenek, kterýžto zvyk nás pak neopustil až do konce exkurze.

V neděli nás autobus zavezl k sanatoriu pro důchodce a mumie, jež jsme také po předešlé noci připomínali. Aby toho nebylo na kocovinu dost, byli jsme odvedeni do Zbrašovských jeskyň, vyznačujících se stalaktititem zvláště obscénního tvaru (ze záhadných důvodů se jmenoval Antonín), k němuž nám průvod-

ce podal dobrou radu: "Pohladte si antonička a splní se vám přání." Tomáš Mikeska to udělal a vzlétla jeho proslavená sojka, což rozhodně bylo naše zcela určitě nejposlednější

přání. Několik i k návštěvníků dokonce uvažovalo, že své trápení ukončí skokem do proláklých jezdovatech jeskynních plynů.

Oběd se měl konat po návštěvě synagogy v Holešově. Komu se nechtělo na hřbitov a šel rovnou do hospody,

Neutěšená realita v holešovském útulku pro profesory

udělal dobře, protože místní hostinský personál pohybující se

rychlostí hnilobného rozkladu zmrzlého sobolího výkalu na Sibiři přival hladových zcela nezvládl a židohrobnomilní účastníci zájezdu čekali například na polévku i půl hodiny. Jak to bylo s hlavním jídlem se ani neptejte.

Den se měl zakončit výšlapem na poutní místo Hostýn, ale nebesa se nad námi opět slitovala a vyjeli jsme

kopec místním autobusem. Prohlídka svatého místa probíhala v neshodách s místním správcem objektu, jímž nebyl nikdo jiný než člen party známého faráře Merty, která se zabývá komunikací s katolickými chlapci, jež je zvláštní tím, že poslouchající je v pokleku a zády k promlouvajícímu... Po upozornění z úst tohoto svatého muže, že se nenalézáme na nádraží (!!!), jsme se raději vydali na prohlídku zdejší

křížové cesty. O její umělecké hodnotě si udělejte názor sami z obrázku.

Po zakoupení dalších lístků do Bavorska a příjezdu na ubytovnu začal závěrečný večer, který kromě zavedených praktik typu Mašinky nabídl i rozšířené menu v podobě Příchodu medvídky z Bogoty, Loučení jisté nejmenované účastnice se svobodou, ale hlavně hlavní chod v podobě nevidaného "tance" dvou kreatur, které jistě z dokumentární fo-

tografie, zcela přesně vyjadřující veselou náladu poslední noci, identifikujete sami. (v příloze Operní noviny)

Není divu, že jsme v hojném počtu na Svatém kopečku příští ráno pousínali. Oběd se konal v nedaleké Olomouci, a to buď na jednom náměstí, nebo v restauraci patřící větvi jisté rodině, jež prý podle četných zvěstí pochází až z Mongolska. Před touto osvěžovnou a po konzumaci několika speciálních piv - od čtrnácti stupňů výše - se rozpoutal zuřivý baseballový zápas, v němž mužstvo první na pálce (čti kusu Josého ortézy) porazilo protivníky, když jim míčkem (nějakou podivnou kovovou věcí) trefilo jejich nejlepšího hráče (wartburg majitele Elektra naproti u autobusové zastávky). Po poutavém výkladu již několikrát zmiňovaného Tomáše Mikesky na hradu Bouzov nezbylo nic jiného než koupit závěrečné jízdenky do Mnichova (o obsahu 2 litry) a vydat se na cestu domů.

Doc. Malý

Tomáš Mikeska se na svatém Hostýně modlí, aby nás Bůh nepřipravil o další zážitek z jeho sojky, a ta aby mu tedy vydržela až do autobusu a nepřišla vniveč na volném prostranství.

HISTORICKÉ OKÉNKO

Nebojte se bratře Žižko, do dějin
vpašujeme, že jste oslepl v boji

Soud uznal 762 litrů piva jako zásobu pro vlastní potřebu

STOCKHOLM - Za jak dlouho vypije člověk 1524 půllitrů neboli 762 litrů piva?

Těžko říci, avšak jistý 67letý Švéd, jehož soudní proces právě skončil v západošvédském městečku Varberg, bude mít jistě plné ruce práce, aby příslušné množství zkonzumoval dříve, než se mu pivo zkazí. Vyne-

sený rozsudek mu však poskytl radost k mohutnému prvnímu přípitku.

Žíznlivý Seveřan se do své země, která je restrikcemi proti nadměrnému požívání alkoholu pověstná, právě vracel z německého Rostocku, když celníci v jihošvédském Trelleborgu našli v jeho voze celkem 762 litrů piva. Hraniční kontrola klasifikovala nález jako pokus o nelegální pašování za účelem dalšího prodeje a celý cenný náklad zabavila. Následný soud však nakonec dospěl k jinému názoru: Množství převáženého piva sice vzbuzuje pozornost i řadu otázek, avšak v žádném případě neznamená, že nemůže být určeno pro vlastní potřebu, jak dotýčný již od počátku tvrdil. Celnice tedy musí celé zabavené množství majiteli vrátit. Zmínku o tom, jak dlouho pivo na celnici pobývalo a kolik času mu tedy do zkažení obsahu ještě zbývá, regionální západošvédský tisk bohužel neuvádí. Hodlá-li však dotýčný sám vypít své pivo řekněme v průběhu nejbližšího půl roku, den co den bez výjimky bude muset vyprázdnit svůj půllitr nejméně osmkrát.

(Lidové noviny 26.10.2000)

Quíz Bylténu

Má to dvě nohy a krvácí to.
Co to je?

Půlka psa.

Zvířecí koutek

*"Paní, kde má ten váš pejsánek hlavičku?"
"Proč, pane, chcete mu snad dát cukříček?"
"Ne, chci ho kopnout do prdele..."*

Byltén™ Předsednictva První Pražské Pedagogické Pivní Peruti vydává PPPPP. Redakční rada:

J. Tilsch, R. Čornej, P. Adamovič, T. Mikeska a další členové Předsednictva. Vychází čtvrtletně v nákladu 60 ks. Nevýžádané příspěvky se nevracejí.

Sídlo: Poberova 4, Praha 4, Braník, tel.: 472 86 38. Grafická úprava: Jan Tilsch. Tisk: Bohumil. Foto: kolektiv autorů a majitelů fot'áků.

Z DENÍKU MLADÉHO OBJEVITELE

PRVEK: Žena

ZNAČKA: wo

OBJEVI(TE)L: Adam

ATOMOVÁ HMOTNOST:

Dohodou přijatá jako 53,6 kg, může se pohybovat v rozmezí 40-200 kg

VÝSKYT:

Ve větším množství ve všech městských oblastech

FYZIKÁLNÍ VLASTNOSTI:

1. Povrch obvykle pomalován.
2. Bod varu nemá, mrzne bez jakékoliv známé příčiny.
3. Zahřívá se při speciálním zacházení.
4. Horká při nesprávném použití.
5. Vyskytuje se v různých stavech - od panenského kovu až po běžnou rudu.
6. Poddává se při tlaku aplikovaném na správných místech.

CHEMICKÉ VLASTNOSTI:

1. Výborně přitahuje zlato, stříbro a množství různých drahých kamenů.
2. Absorbuje velké množství drahých látek.
3. Může spontánně explodovat bez předchozího varování a bez jakékoliv příčiny.
4. Nerozpustná v kapalinách, ale její aktivita se prudce zvyšuje po nasycení alkoholem.
5. Ze všech člověku známých prvků nejlépe redukuje peníze.

BĚŽNÉ POUŽITÍ:

1. Dekorativní účely, obzvláště ve sportovních autech.
2. Může být dobrou pomůckou při relaxaci.
3. Velmi efektivní čisticí.

TESTOVÁNÍ:

1. Čistý vzorek má v přirozeném stavu růžovou barvu.
2. V blízkosti kvalitnějšího vzorku se barva mění na zelenou.

MOŽNÉ RIZIKO:

1. V nezkušených rukách velmi nebezpečná.
2. Je nelegální vlastnit více než jeden vzorek, ačkoliv současně je možno spravovat více, ovšem pouze pokud se nacházejí na různých místech a nedostanou se navzájem do přímého kontaktu

VÝSTRAHA:

DELŠÍ VYSTAVOVÁNÍ SE ÚČINKŮM TOHOTO PRVKU JE NEBEZPEČNÉ!

PORADNA PRO MLADÉ INFORMATIKY**DOTAZ UŽIVATELE:**

Dobrý den, loni jsem provedl upgrade Přítelkyně 1.0 na verzi Manželka 1.0 a nový program nečekaně spustil proces Dítě s mimořádně velkou spotřebou paměti a systémových zdrojů. V návodu není tato funkce zmiňována. Mimo to Manželka 1.0 také zasahuje do ostatních programů a natahuje se už při bootování systému. Ostatní programy, jako například Noční Pocker 10.3 a Pivo 2.5 od té doby přestaly fungovat, neboť hned při jejich spuštění se systém zhroutí. Zdá se, že Manželku 1.0 nemůžu odstranit ze systému. Uvažoval jsem o návratu k Přítelkyni 1.0, ale uninstall skončil neúspěšně.

Můžete mi někdo poradit?

ODPOVĚĎ:

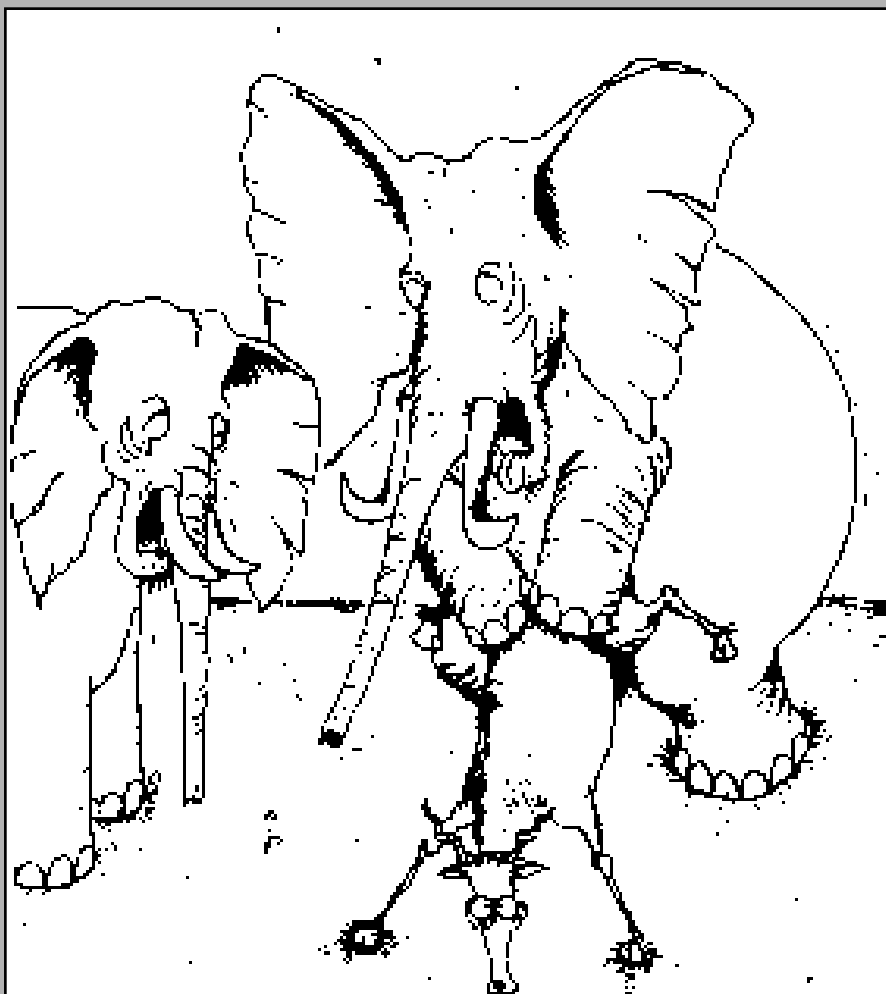
Vážený uživateli, toto je velmi častý problém. Mnoho lidí přechází z Přítelkyně 1.0 na Manželku 1.0, domnívaje se, že je to jen neškodná zábavná utilita. Ale Manželka 1.0 je operační systém, navržený tak, aby sám spouštěl ostatní aplikace. Nepouštějte se do instalace! Dodatečné odstranění Manželky 1.0 může mít za následek poškození systémových zdrojů. Někteří se pokoušeli instalovat Přítelkyni 2.0 resp. Manželku 2.0, ale narazili na více problémů než v původním systému. Jiní zkoušeli spouštět Přítelkyni 2.0 paralelně na pozadí. Bohužel, Manželka 1.0 detekuje přítomnost Přítelkyně 2.0, což zapříčiní konflikty s následným kolapsem systému. Jediná možnost jak se vyhnout problémům je neinstalovat software Manželka, ale používat jen Přítelkyni. Verze Přítelkyně 1.0, 2.0, 3.0 atd. jsou navzájem kompatibilní, dokonce se mohou provozovat paralelně. Nyní je již pozdě, můžete jen varovat vaše známé. Ještě dodáváme abyste si dal pozor na nedokumentovanou automatickou instalaci programu Tchýně 6.4.

**Poslední slova obyčejných
smrtelníků**

- Zprava dobrý ...
- Miláčku nechceš řídit
- Udělej na toho vola ksicht až ho budeme předjíždět!
- Pěknej pejsek!
- Podívej, užovka
- Tatínku, proč mám na hlavě jablko?

- Podívej, já se nedržím!
- Teď mě vyfoť na té skále
- Nazdar Alenk... chci říct Zdenko!
- Cítíš ten plyn, rozsviť
- Není to divné, Ishiko? Americké letadlo nad Hirošimou se hned tak nevidí.
- Tady žádný miny nejsou, rozvědka to zase popletla
- Dneska jsem si sám složil padák.

ŽIVOT V PŘÍRODĚ

HUGO TY JSI PIL....!